

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **P. S.**, narozen X,
státní příslušník U.,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2018, čj. CPR-19936-5/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14. 12. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2018, čj. KRPS-237026-29/ČJ-2017-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci ve výrobě na zpracování masa, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, byť podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 30. 5. 2017 do 26. 7. 2017 pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby. Nebylo prokázáno, že žalobce pro polského zaměstnavatele v Polsku pracoval.
3. Žalovaná dále uvedla, že polské vízum, kterým žalobce disponoval, jej neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ostatních členských států Evropské unie, ale pouze na území Polské republiky. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že žalobce naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li správní orgán k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce má na Ukrajině manželku a syna, chce se tam vrátit a v České republice nemá žádné vazby. Skutečnost, že nebude žalobce po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobce nemá v České republice žádné závazky a sám zmínil, že se do jednoho týdne chce vrátit na Ukrajinu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalobce odmítl závěry správních orgánů obou stupňů týkající se charakteru jeho činnosti. Přitom závěry žalované v podstatě kopírují závěry správního orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že na území České republiky vykonával legální činnost, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro něž stále pracoval, za což mu poskytoval mzdu. Toto zjištění ostatně podporují provedené důkazy. Závěry správního orgánu I. stupně, že se jedná o skryté poskytnutí pracovní síly, tedy nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobce proto setrval na námitkách, které uplatnil již

v odvolání, přičemž hlavní pochybení spatřuje v činnosti žalované, která nedostatečně vypořádala odvolací námitky.

6. Žalobce namítl, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o správním vyhoštění, natož pak pro vydání rozhodnutí ve věci. Uvedl, že má platné pobytové oprávnění na území Polska, přičemž toto pobytové oprávnění mu rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Zdůraznil, že v České republice pracoval v souladu se zákonem. Pro výkon své činnosti nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť byl do České republiky vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobce se neztotožnil se závěry žalované ohledně důsledku výkonu jeho činnosti. Má za to, že závěry jsou v rozporu s evropskou legislativou. Žalobce shrnul, že má povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňuje k výkonu práce pro polského zaměstnavatele, aniž by byl nějak omezen v tom, v jakém rozsahu pro něj může pracovat.
7. Žalobce dále poukázal na to, že je pouhým zaměstnancem polského zaměstnavatele. Zaměstnanec je povinen řídit se pokyny zaměstnavatele. Žalobce jakožto prostý dělník je práva neznalý. Získal povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňuje i k výkonu závislé práce. Našel si v Polsku zaměstnání. Splnil všechny požadavky, které jsou na jeho osobu právním řádem kladeny. Zaměstnavatel jej vyslal vykonávat práci a žalobce pouze plnil zadané pracovní úkoly. Žalobce tedy není možno postihovat za případné pochybení jeho zaměstnavatele, neboť je povinen řídit se jeho pokyny. Žalobce byl přesvědčen, že splnil všechny podmínky pro to, aby mohl být na území Polska zaměstnán.
8. Žalobce v této souvislosti namítl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. I kdyby byl žalobce zaměstnavatelem určen k výkonu práce v České republice v rozporu se zákonem, sám neměl žádnou možnost tuto situaci ovlivnit, ani nemohl vědět, že je postup nezákonný, neboť přeshraniční vysílání pracovníků je značně komplikované. Žalobce měl všechna potřebná povolení, jeho činnost byla ohlášena českým úřadům, byly uzavřeny všechny potřebné smlouvy. S ohledem na tyto okolnosti je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
9. Žalobce dále namítl nedostatečně zjištěný stav věci, neboť nebyly provedeny relevantní důkazy týkající se vztahů mezi zainteresovanými subjekty. Je zjevné, že žalobce si zakázku v České republice nesháněl sám. Jeho zaměstnavatel měl zakázku dohodnutou s jinou společností. Objasnění vztahu mezi společnostmi a toho, zda se jednalo o provedení díla subdodávkou, by jistě mohlo vyvrátit spekulace správních orgánů o řetězení vztahů k obcházení zákona. Žalobce má za to, že se jednalo o standardní obchodní vztahy a že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci.
10. Žalobce dále namítl, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit

opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad na jeho soukromý život. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

11. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Přestože má za to, že v České republice vykonával činnost zcela legálně, opustil ji, aby se nevystavoval dalšímu postihu. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení.
12. Konečně žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
13. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť se zde k věci podrobně a zcela přezkoumatelně vyjádřila. K žalobním námitkám odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť zde bylo zcela dostatečně vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo. Má za to, že se dostatečně vypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
14. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělal souhlas *implicit*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 7. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu výroby společnosti L. & C. – J. L., (dále jen „L. & C.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D na dobu 180 dnů platným od 23. 1. 2017 do 22. 11. 2017, avšak neměl žádné platné povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne

zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPS-237026-9/ČJ-2017-010023 a byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Do protokolu uvedl, že je ženatý, má jednoho syna, jeho rodiče žijí na K. a starší sestra v K.. Žalobce žije s manželkou a synem na Ukrajině na shora uvedené adrese v Ch. oblasti v bytě ve vlastnictví manželky. Vízum si vyřizoval přes agenturu ve V. na Ukrajině za účelem práce v Polsku. Zařizoval si jej pro společnost A. P. (zřejmě se jedná o společnost A., která je soudu známa z jeho rozhodování v obdobných případech, dále také jen „A.“ nebo „polská společnost“ či „polský zaměstnavatel“). V Polsku pro tuto společnost pracoval od března 2017 do 20. 5. 2017. Vykonával řeznické práce a boural maso. Od polského pracovního úřadu má vydané povolení pro práci v Polsku, které však nechal na Ukrajině. Po vydání víza odjel nejdříve pracovat do Polska. Zde pracoval do 20. 5. 2017, pak odjel na týden na Ukrajinu. Dne 27. 5. 2017 na základě informace od společnosti A. odjel do České republiky, kam jej polský zaměstnavatel vyslal na služební cestu. Do České republiky přicestoval 15. 6. 2017. Přivezli jej firemním osobním automobilem do P., kde se ubytoval, a od následujícího dne jej začali vozit do N. S. pracovat. Do České republiky přicestoval za účelem práce na základě vyslání. Sám si zde práci nehledal. Bydlí zde na ubytovně v obci Z.

18. Žalobce dále uvedl, že v České republice nemá vydaný živnostenský list ani jiné povolení. V J. pracoval pro společnost L. & C. Práci mu zde zprostředkoval pan V. P., který vystupoval jako pracovník polské společnosti. Ve výrobě pracoval od 30. 5. 2017. Pracovní dobu měl od 4:00 do 13:00 hod. s hodinovou přestávkou. Práci mu zadával mistr, Čech jménem V. Práce žalobce spočívala ve vykostování vepřového masa. Po příjezdu do České republiky podepsal panu V. nějaké listiny v českém jazyce, aniž by znal jejich obsah, a kopie nedostal. Jeho hodinová mzda byla 100 Kč. Zatím mu byla vyplacena záloha 2 000 Kč, jeho měsíční mzda měla činit 15 až 20 tis. Kč a měla být vyplácena převodem na účet v českých korunách. Vyplatit ji měla společnost A. Pracovní pomůcky i oděv dostal ve výrobním závodu společnosti L. & C. Docházka zde byla evidována pomocí čipu při vstupu. V České republice si zajišťoval životní potřeby z finančních prostředků, které si přivezl z domova, a ze zálohy za odvedenou práci. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Všichni jeho blízcí žijí na Ukrajině, kam se chce do týdne vrátit. Finanční prostředky na vycestování má. Neví o žádné překážce, která by vycestování bránila. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
19. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
20. Státní úřad inspekce práce správnímu orgánu I. stupně k jeho dožádání sdělil, že žalobce ve společnosti L. & C. pracuje bez pracovní smlouvy, tedy nelegálně. Polské vízum typu D jej neopravňuje k výkonu práce v ČR. Nejde ani o poskytování služeb v rámci EU, neboť žalobce není kmenovým zaměstnancem společnosti s řádnou pracovní smlouvou. Služby by musely být poskytovány přímo a nikoliv přes zprostředkovatele. Vyslání k poskytování služeb musí mít povahu dočasného a ojedinělého vyslání, nikoliv zaměstnání pouze za účelem vyslání. Povolení k zaměstnání musí mít občan Ukrajiny i po zrušení vízové

povinnosti. Na základě předložených materiálů žalobce nemá povolení k zaměstnání v České republice.

21. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitřní závažné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z níž při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Ch. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
22. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobce pro polského zaměstnavatele a obchodních vztahů žalobce a zaměstnavatele s českými subjekty. Podle evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017 pracuje žalobce pro společnost L. & C. od 30. 5. 2017. Dále je součástí spisu smlouva o dílo ze dne 1. 6. 2016 uzavřená mezi společnostmi L. & C. jakožto objednatelem a společností I. E. jakožto zhotovitelem. Předmětem smlouvy (dílem) je „závazek zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele“. Dále je ve spisu obsažena rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016 uzavřená mezi týmiž smluvními stranami, jejímž předmětem je závazek společnosti I. E. jakožto agentury práce dočasně za úplatu přidělit zaměstnance k výkonu práce u společnosti L. & C., dodatek k ní ze dne 1. 6. 2017 a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016. Dále je zde smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 1. 6. 2017 uzavřená mezi společnostmi L. & C. jakožto pronajímatelem a společností I. E. jakožto nájemcem, jejímž předmětem je nájem budovy č. p. X v J. za účelem provozování podnikatelské činnosti s předmětem podnikání řeznictví a uzenářství.
23. Od 14. 8. 2017 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 12. 12. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
24. Správní orgán I. stupně vydal dne 18. 5. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-237026-29/ČJ-2017-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce v průběhu řízení nijak nedoložil vyslání k práci do České republiky společností A. Žalobce vykonával závislou činnost ve prospěch českého zaměstnavatele, což vylučuje poskytování služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o volném pohybu služeb“). Žalobce tedy neměl pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti pro společnost L. & C.
25. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Navíc zde namítl, že nebyla dostatečně posouzena možnost

vycestování a lhůta k vycestování v délce 15 dnů je nepřiměřeně krátká. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznnesl.

26. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 7. 12. 2017, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 15. 10. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí v Ch. oblasti, přičemž tohoto místa se ozbrojený konflikt zcela jistě bezprostředně nedotýká. Vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce, jež ke stanovisku přiložil.
27. Zástupce žalobce byl dne 24. 10. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům.
28. Dne 4. 12. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

30. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, různé smlouvy, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace

v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývá žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.

31. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a obchodních vztahů dotčených obchodních subjektů a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. & C. dne 26. 7. 2017). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti L. & C. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevzněl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
32. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně nedaleko zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.

33. K námitce žalobce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, uvádí soud následující. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v J. v provozu společnosti L. & C., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala ve vykostování vepřového masa ve výrobním provozu společnosti L. & C. Žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době. Práci mu přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti L. & C. Tato společnost mu evidovala docházku. Za odvedenou práci mu měla být vyplácena mzda a záloha „na ruku“. Žalobce nepopírá, že by v provozovně společnosti L. & C. vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, který jej vyslal k výkonu práce u společnosti L. & C.
34. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Žalobce v řízení nedoložil, pro jakého zaměstnavatele usazeného v Polské republice mu bylo vízum spojené s oprávněním k zaměstnání uděleno, toliko tvrdil, že to bylo pro společnost A. Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce sám.
35. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo až do července 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
36. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle nějž se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání

cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31.

37. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
38. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) téže směrnice, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

39. K právě uvedenému lze podotknout, že kritéria pro odlišení vyslání pracovníka k poskytnutí služby dle čl. 1 odst. 3 písm. a) a c) směrnice 96/71/ES byla vymezena např. v rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-586/13, *Martin Meat left*. Jde o otázku, zda poskytovatel služby odpovídá za vady poskytnutého plnění (služby), zda může sám určit počet pracovníků vyslaných k poskytnutí služby, zda příjemce služby uděluje zaměstnancům poskytovatele služby pouze obecné pokyny a zajišťuje kontrolu kvality prováděného díla, nebo zda jim uděluje konkrétní a individuální pokyny, jak postupovat při provádění díla.
40. Žalobce ve výpovědi uvedl, že mu práci v závodě L. & C. zajistila polská společnost A., pro niž nejdříve pracoval v Polsku a jejímž zaměstnancem měl být po celou dobu výkonu pracovní činnosti. Polská společnost však nikde nefiguruje ve výše uvedené smluvní dokumentaci. V průběhu řízení tedy nebylo vůbec prokázáno, že žalobce je zaměstnancem polské společnosti A. (žalobce uvedl, že pracovní povolení vydané polskými orgány má doma na Ukrajině) a že ho tento polský zaměstnavatel vyslal pracovat do společnosti L. & C. Rámcovou dohodu o dočasném přidělení zaměstnanců, která byla v řízení předložena, totiž společnost L. & C. uzavřela se společností I. E. jakožto agenturou práce a z jejího textu nelze dovodit, že by se vztahovala na žalobce nebo že by jakkoliv souvisela s polskou společností A. Žalobce dále uvedl, že práci ve společnosti L. & C. mu zprostředkoval pan V. P., jenž je dle výpisu z živnostenského rejstříku i výpisu z obchodního rejstříku založených ve správním spisu jednatelem společnosti I. E., která má povolení ke zprostředkování zaměstnání formou zaměstnávání osob (včetně cizinců ze třetích zemí mimo Evropské unie) za účelem jejich přidělení ke smluvním uživatelům (podle výpisu z polského obchodního rejstříku jsou jednatelem společnosti A. T. Ch. a G. I., jejími společníky T. Ch. a P. G.). S touto společností, která dle předložených obchodních smluv zajišťuje přidělování tzv. agenturních zaměstnanců do výrobního závodu společnosti L. & C., ovšem žalobce žádnou písemnou smlouvu, jejímž předmětem by byl výkon práce, neuzavřel, resp. taková smlouva nebyla v řízení doložena. Žalobce pouze tvrdil, že panu P. nějaké listiny nejasného obsahu podepsal [existence pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a společností I. E., usazenou v České republice, by vylučovala aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť by se nejednalo o přeshraniční poskytování služeb]. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že obsah správního spisu prokazuje pravdivost jeho tvrzení. Ten spíše nasvědčuje tomu, že k vyslání žalobce ve skutečnosti vůbec nedošlo a že žalobce byl zaměstnancem společnosti I. E. Z obsahu spisu neplyne, že by byl s polským zaměstnavatelem ve formálním právním vztahu, tím méně, že jej vyslal k výkonu práce do České republiky. Úřad práce České republiky nepotvrdil, že by společnost I. E. oznámila tomuto úřadu vyslání žalobce polským zaměstnavatelem k této společnosti (§ 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti), ostatně ani žalobce toto oznámení v řízení nepředložil, v žalobě pak ustal pouze u tvrzení, že vyslání bylo českým orgánům oznámeno (bod 7 žaloby). Žalobce tedy neprokázal, že by v jeho případě byla splněna hypotéza § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a tedy že by byl oprávněn konat na území České republiky závislou práci, aniž by byl držitelem českého povolení k zaměstnání.
41. I kdyby soud plně vyšel z výše uvedených tvrzení žalobce, tedy měl je za prokázaná, přesto by nebyly splněny podmínky aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobce poskytnout na území České republiky (podle smluvní dokumentace prostřednictvím společnosti I. E.), není vůbec službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES (k tomu viz kritéria v bodě 39 shora). Podle smlouvy o provedení díla ze dne 1. 6. 2016 uzavřené mezi společnostmi I. E. a L. & C. spočívá její

předmět v závazku zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele. Výsledný předmět smlouvy byl sjednán jako produkt potravinářské výroby určený k prodeji a další distribuci. Práce žalobce však spočívala ve vykostování vepřového masa. Podstata takto ujednané přeshraniční „služby“ tak v daném případě nespočívá ve zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v dodání pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele A. k českému příjemci pracovní síly I. E., resp. L. & C. Tento závěr dokládá i skutečnost, že žalobce ve výrobním závodu L. & C. vykonával shodnou práci jako její kmenoví zaměstnanci a tato společnost rovněž sama evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo i to, že v průběhu výkonu pracovní činnosti nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, práci mu přidělovali zaměstnanci společnosti L. & C. (vedoucí linky) a i pracovní pomůcky mu zajistila tato společnost. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že v průběhu výkonu pracovní činnosti v závodu L. & C. bylo zachováno pouto mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.

42. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku čj. 2 Azs 289/2017 – 36 zabýval tím, zda by na žalobce bylo možné hledět jako na pracovníka vyslaného na území České republiky dle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES (k poskytnutí služby spočívající v pronájmu pracovní síly). K tomu soud uvádí, že z odkazovaného rozsudku NSS plyne, že k přeshraničnímu poskytování služby v podobě pronájmu pracovní síly je třeba přistupovat obezřetně a zamezit tomu, aby docházelo ke zneužití volného pohybu služeb. Aprobovat lze pouze dočasné přidělení zaměstnanců (cizinců z třetích států) k jinému zaměstnavateli. V daném případě by nicméně nešlo o přímé přidělení žalobce jeho polským zaměstnavatelem ke společnosti L. & C., nýbrž k přidělení žalobce k české agentuře práce I. E., která by žalobce dále přidělila svému klientovi. Nejednalo by se tedy o případ, kdy by polská společnost A. využila dočasný nedostatek pracovních příležitostí k tomu, že by pro své zaměstnance našla pracovní uplatnění u jiného podniku, nýbrž k jejich volnému poskytnutí do dispozice agentury práce. To jistě není dočasným odlehčovacím opatřením, které by mělo požívat svobody volného pohybu služeb, nýbrž právě zneužívající praktikou. Navíc pakliže by soud vyšel z tvrzení žalobce, že vykonával v Polské republice totožnou práci pro polského zaměstnavatele jako v České republice pro společnost L. & C., mohl podle otisků přechodových razítek obsažených v cestovním dokladu konat práci v Polské republice pouze v době od 9. 3. 2017 do 20. 5. 2017 s dvěma přetržkami, kdy na 3 – 4 dny vycestoval zpět na Ukrajinu. V České republice žalobce pracoval od 30. 5. 2017 do 26. 7. 2017, kdy byla provedena kontrola, přičemž z žalobcovy výpovědi nevyplynulo, že by měl práci u společnosti L. & C. v dohledné době ukončit. Po tuto dobu z území Evropské unie nevycestoval. Z toho plyne, že doba výkonu práce v České republice zhruba odpovídá době, po kterou měl žalobce pracovat pro polského zaměstnavatele v Polské republice. Za těchto okolností lze jen stěží považovat výkon práce žalobce na území České republiky za toliko dočasné odlehčovací opatření, stejně jako nelze dovodit, že by se hlavní místo výkonu práce žalobce nacházelo na území Polské republiky. Vše nasvědčuje tomu, že se žalobce snažil začlenit na českém pracovním trhu.
43. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak namítl žalobce. Žalobce

měl být dle vlastního tvrzení přidělen svým polským zaměstnavatelem A. k výkonu práce u společnosti L. & C. (prostřednictvím společnosti I. E.), a to za podmínek, které činí službu spočívající v čistém pronájmu pracovní síly neslučitelnou s pravidly volného pohybu služeb a ochrany tuzemského pracovního trhu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

44. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost v závodu L. & C. na území České republiky, ať již pro společnost I. E., nebo společnost L. & C. Podstata a obsah smluvních vztahů mezi těmito v České republice usazenými společnostmi není v tomto ohledu rozhodná, neboť je zřejmé, že žádná z těchto společností nebyla příjemcem služby za podmínek dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Objasnění těchto smluvních vztahů proto nemůže nic změnit na tom, že žalobce vykonával pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu nelze spatřovat na straně správních orgánů žádné pochybení v tom, že se obsahem těchto smluv a smluvními vztahy mezi společnostmi A., I. E. a L. & C. blíže nezabývaly. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobce v závodu L. & C. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 – 13).
45. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázal mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
46. Nelze přisvědčit argumentaci, že žalobce jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele. Tato skutečnost totiž nemění nic na tom, že vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Měl a mohl si být vědom důvodu, proč bez dalšího nemůže pracovat u české společnosti. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Tvrzení žalobce ani smluvní dokumentace obsažená ve správním spisu neposkytují žalobci žádnou „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy

(zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.

47. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně, neboť opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
48. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

49. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
50. Též námitka žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 12. 12. 2017 a opětovně pak dne 24. 10. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Na Ukrajině žije jeho manželka se synem, s nimiž sdílí společnou domácnost, a má v úmyslu se tam do týdne vrátit. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání věk ani zdravotní stav. V době rozhodování žalované mu již nesvědčilo oprávnění pobývat v Polsku (platnost víza skončila 22. 11. 2017), na což ostatně poukázala. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.
51. Konečně žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu 6 měsíců, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 14 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že k určení této doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí dospěla s přihlédnutím k veškerým okolnostem daného případu. Zdůraznila, že žalobce v České republice pracoval bez potřebného povolení téměř dva měsíce, nikoliv jen několik dní, jak tvrdil. Soud dává v tomto žalované za pravdu. Žalobce sice uvedl, že do České republiky přicestoval až dne 15. 6. 2017, ale podle evidence docházky pracoval ve výrobně společnosti L. & C. do již od 30. 5. 2017, čemuž odpovídá i datum posledního uskutečněného vstupu na území členských států Evropské unie (27. 5. 2017). Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání.

Přihlédly též k tomu, že se žalobce doposud jiného protiprávního jednání nedopustil. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech, jak ostatně žalovaná uvedla a jak může soud potvrdit na základě skutečností známých mu z vlastní úřední činnosti (rozhodování o žalobách proti rozhodnutím o vyhoštění jiných ukrajinských státních občanů, kteří vykonávali na území České republiky závislou činnost na základě polského národního víza typu „D“). Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce